

Гудзики та мереживо. Книга 1

Перл - молода приваблива дівчина, яку викрадають торговці людьми. На аукціоні її за шалені гроші купує справжній психопат Бонс, який тримає будинок рабинь. Вороги Бонса вриваються до цього будинку і забирають найдорожче - нову забавку.

Опинившись у маєтку Кроу, Перл сподівається, що нарешті буде на свободі. Але краса та норов бранки справляють на чоловіка неабияке враження. Кроу прагне, щоб Перл щиро захотіла залишитися з ним. Та дівчина не піддається його чарам, і він пропонує угоду: кожного разу, вдовольнивши бажання свого господаря, вона отримуватиме ґудзик. Коли Перл назбирає повний глечик - 365 ґудзиків, - вона вільна. А поки їх у неї лише сім...

Гудзики — ТА — МЕРЕЖИВО

Її кохання. Його відданість.

ПЕНЕЛОПА СКАЙ

КСД

PENELOPE SKY

BUTTONS
AND
LACE

A NOVEL

ПЕНЕЛОПА СКАЙ

ГУДЗИКИ
ТА
МЕРЕЖИВО

РОМАН

ХАРКІВ
2024 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0566-7 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Sky P. Buttons and Lace : A Novel / Penelope Sky. — Scotts Valley : CreateSpace, 2016. — 368 p.

Переклад з англійської *Інни Паненко*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

Скай П.

С42 Гудзики та мереживо : роман / Пенелопа Скай ; пер. з англ. І. Паненко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 288 с.

ISBN 978-617-15-0396-0 (дод. наклад)

ISBN 978-153-93-4077-5 (англ.)

Перл — молода приваблива дівчина, яку викрадають торговці людьми. На аукціоні її за шалені гроші купує справжній психопат Бонс, який тримає будинок рабинець. Вороги Бонса вриваються до цього будинку і забирають найдорожче — нову забавку.

Опинившись у маєтку Кроу, Перл сподівається, що нарешті буде на свободі. Але краса та норов бранки справляють на чоловіка неабияке враження. Кроу прагне, щоб Перл щиро захотіла залишитися з ним. Та дівчина не піддається його чарам, і він пропонує угоду: кожного разу, вдовольнивши бажання свого господаря, вона отримуватиме гудзик. Коли Перл назбирає повний глечик — 365 гудзиків, — вона вільна. А поки їх у неї лише сім...

УДК 821.111(73)

© Penelope Sky, 2016

© Depositphotos.com / YuliaSanati, Eivaisla, khunaspix, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Сюжет роману — художня вигадка. Імена, персонажі, місця та події є плодом авторської уяви. Всі права захищено. Жодну з частин цієї книги не може ніяким чином бути відтворено без попереднього письмового дозволу правовласника, за винятком короткого цитування у критичних статтях та оглядах.

Присвячується Кріс Кенделл.

Я шукала собі редактора, а натомість знайшла подругу на все життя. Без тебе я не відбулася б, ніколи не зможу повною мірою віддячити тобі за підтримку

Розділ 1. Перл

У Нью-Йорку вирувала справжня зима: невпинна снігова навала перетворила хмарочоси на заледенілі будівлі, а вулиці осипала крижаними цілунками. Заметіль швидко накрила пухнастою ковдрою навіть новорічну ялинку, яка гордо височіла в Рокфеллер-центрі.

Ми також прикрасили ялинку у вітальні, огорнувши її гірляндою з білими вогниками. Я завжди наполягала на тому, щоб у квартирі була справжня ялинка. Уже сам запах смолистої сосни з лісу дарував відчуття свята. Потім вся підлога рясно вкривалася сосновими голками, і їх важко було позбутися, проте дух свята був того вартий.

Я тримала в руках прикрасу, вагаючися, куди ж її повісити. Така собі дещиця, недбало зафарбована в червоний колір, із фото всередині. На світлині — восьмирічний Джейкоб.

Він зробив цю прикрасу власноруч як шкільне завдання, а пізніше, коли переїхав від батьків, забрав її з собою.

Особисто я не розуміла саму ідею Різдва, оскільки ніколи його по-справжньому не святкувала. Я виросла в сиротинці, одного разу мене навіть удочерили, але прийомні батьки швиденько позбулися мене, коли усвідомили, що мати ще одну дитину в родині — надто великий фінансовий тягар. Це сталося напередодні Різдва.

У двері несподівано постукали, прикраса ледь не вислизнула з рук. Якщо б вона, не дай боже, впала на підлогу і розбилася на друзки, я ніколи б собі цього не пробачила. Джейкоб ніжно плекав власні дитячі спогади. Його оточували люблячі батьки та сестра, до якої він чіплявся за першої-ліпшої нагоди.

Я сховала прикрасу назад у коробку і пішла відчиняти двері. На порозі стояв незнайомець у чорній шкіряній куртці з довгим чорним засаленим волоссям. Кошлаті брови надавали йому загрозливого виду. На шкіряних чоботах поблискували крапельки талого снігу.

Не чекаючи на запрошення, він упевнено зайшов:

— Джейкоб удома?

— Агов! Притримай-но коней! — Я штовхнула його в груди. — Тебе в дім ніхто не запрошував. Тож не перетинай межу, це червона лінія.

Я носком вказала на металеву смугу на підлозі, яка відділяла мою квартиру від передпокою.

Його косматі брови ще більше полізли вгору.

— А тепер кажи, чим можу стати у пригоді? — Я не мала ані найменшого поняття, хто до нас завітав, але він явно був знайомий із Джейкобом.

— Мені потрібен Джейкоб.

— Джейкоба немає вдома. А ти хто такий?

— Джейкоба немає вдома, хай йому грець! — Відчутний акцент видавав у ньому італійця. — Я знаю, що він удома. Скажи йому, нехай вийде, а то пошкодує.

— Його насправді немає вдома! — гаркнула я. — Він на роботі. Що сталося?

— Тебе не обходить. — Він погрозово подивився на мене та відступив. — Краще нехай заплатить. Він не зможе вічно бігати.

— За що заплатить? — перепитала я, висунувши голову в отвір дверей і дивлячись йому вслід.

— Просто перекажи йому, щоб сплатив борг, в іншому разі — заплатить власним життям. Усе просто. — Він не зупинився навіть на мить.

Я повернулася до квартири, замкнула двері. Джейкоб винен гроші? За що? Борг за навчання? Він запевняв, що погасив цей кредит ще минулого року.

Якщо, звісно, він сказав правду.

Джейкоб прийшов на годину пізніше, ніж зазвичай повертався з роботи. Побіжно глянув на ялинку, але нічого не сказав ані про гірлянди, ні про прикраси. Мовчки кинув сумку на стіл і відразу дістав пляшку пива із холодильника.

Ніби взагалі не помічав моєї присутності.

— Привіт!

Він відкоркував пляшку й одним ковтком осушив половину.

Вже кілька тижнів, як наші стосунки з Джейкобом зазнали змін: він більше не цілував мене, коли повертався з роботи додому.

Секс — по святах, і навіть коли секс таки траплявся, Джейкоб швидко закінчував і відразу злізав з мене. Ми хоча і жили разом, але ніколи насправді не були близькі. Кожного разу, коли я його про це запитувала, хлопець заспокоював, що все гаразд.

— Привіт.

Я вже геть втомилася від цього лайна. Коли йшлося про погане ставлення, терпець у мене міг швидко увірватися. Люди мають вирішувати будь-які складнощі та рухатися далі. Які, на його думку, труднощі він не переживав би, вони непорівнянні з моїми.

— Джейкобе, що в тебе сталося?

У відповідь він зробив черговий ковток пива.

— Ти ніби живий мрець. Ми навіть сексом не займаємось і...

— Мене звільнили. — Він допив пиво та кинув порожню пляшку в раковину. Голосний дзенькіт пролунав приміщенням, допоки пляшка не застрягла в зливному отворі. Джейкоб ухопився за край раковини, його тепла куртка була припорошена снігом.

Я прикусила язика, бо його слова стали для мене добрим цебром холодної води.

Звільненням пояснювалася його поведінка, коли він увійшов у дім, але чим зумовлено його відсторонення протягом всього місяця? Проте ставити запитання було не на часі.

Він поспіхом дістав із холодильника другу пляшку, відкоркував.

— Я в душ.

Джейкоб осушив пляшку, знову жбурнув порожню в раковину. Цього разу пляшка розтрощилася на друзки. Джейкоб попрямував у коридор.

— Може, поговоримо про це? — Через поганий настрій Джейкоба я геть забула про візит незнайомця. Більше це не здавалося таким важливим. І порушувати цю тему не мало сенсу.

Джейкоб навіть не озирнувся. Я продовжувала дивитися йому вслід, на його широку, могутню спину. Навіть зі спини він мав вигляд людини, яка у всьому зневірилась. І цю безвихідь він випромінював, мов радіоактивні хвилі, які просякали все навколо.

— Ні.

Минув тиждень. Джейкоб щодня залишався вдома. Навіть не намагався шукати іншу роботу. Цілий день він сидів перед телевізором та потягував пиво. Якщо він не зупиниться, то його гнучка спортивна статура швидко перетвориться на потворний «пивний» живіт.

Я працювала інженером у міській організації. До моїх обов'язків входило підготувати зведення об'єктів на прилеглих територіях. Лише шість місяців тому я працювала над проектом будови одного з мостів.

Здебільшого я працювала вдень, але іноді мала затримуватися й вечорами.

Коли потім я поверталася додому, мені доводилося приховувати власне роздратування. Джейкоб перетворював квартиру на суцільний безлад: повна раковина порожніх пляшок від пива, зі смітника все вивалювалося через вінця. Він навіть не помічав мого повернення додому.

Він ніколи мене не помічав.

— Якщо тобі не відомо, раковина — це не смітник. — Після важкого робочого дня я мала прибирати розгартіяш, тримаючи за зубами язик, який так і хотів вжалити образливим словом.

— Вибач... я саме хотів винести сміття.

Я змінила пакет для сміття, повний викинула в сміттепровід у кінці коридору. Коли я повернулася, Джейкоб так і не відірвав зад від дивана, щоб мене привітати. Не чекаючи від нього найменшої чемності, я відчинила холодильник подивитися, чим би перекусити. Тут стояли контейнери з їжею — її для Джейкоба приготувала матуся.

Іноді я відверто її ненавиділа.

Він цілком спроможний приготувати їжу самостійно, якби в нього було хоча б найменше бажання підвестися з дивана. Коли в сина настали скрутні часи, мати потурала йому, перетворюючи на ще більшого ледаря.

І це тягнулося вже доволі тривалий час.

— Джейкобе, нещодавно приходив якийсь дивний чоловік. Сказав, що ти заборгував йому гроші. Щось таке.

Джейкоб узагалі ніяк не відреагував. Лише на секунду підвів очі, але відразу знову витріщився в телевизор, ніби візит незнайомця був дрібницею.

— Якось я грав у покер, та в мене не було із собою грошей.

— Так ти розплатився з ним?

— Так, я вирішив питання.

Інтуїція підказувала, що він бреше. Дитинство на вулиці та життя в сиротинці навчило мене достатньо добре розбиратися в людях.

— З його слів випливало, що ти заборгував чимало грошей. — Незнайомец був високим, кремезним, доволі брутальним чоловіком. Аніскільки не схожим на приятелів, з якими зазвичай вештався Джейкоб.

Хлопець зітхнув, не відриваючи очей від екрана.

— Я ж сказав тобі: питання вирішено.

Руки в боки я просунулася вглиб вітальні.

— Ти нічого від мене не приховуєш?

Джейкоб випростався і закотив очі.

— Відчепися від мене! Я щойно втратив роботу, а ти прискіпуєшся до мене! Терпіти не можу, коли ти прискіпуєшся. — Він жбурнув пульт та знервовано попрямував до вхідних дверей.

— Нічого я не прискіплююся! — Я не відступала. — Мені здається, що ти від мені щось приховуєш.

Джейкоб схопив куртку та пішов геть:

— Я тобі все сказав. Це в тебе вже параноя.

Минали тижні, але нічого не змінювалося.

Джейкоб і далі переживав депресію, ховаючись від реальності. Він продовжував перетворювати квартиру на смітник, забиваючи раковину брудним посудом, а контейнер для сміття — смердючими недоїдками.

Попри власну злість я ані пари з вуст.

За весь цей час ми жодного разу не займалися сексом. Таким чином утримання сягнуло вже двох місяців. Я не німфоманка, проте мені потрібен регулярний секс. Інакше я ставала незадоволеною. Мене дратувало те, що Джейкоб мене не хоче. Ми ділили одне ліжко, однак він займав свою половину, а я — свою.

Одного разу, коли я повернулася додому, ситуація змінилася. У квартирі панувала чистота, телевізор було вимкнено. І Джейкоб не сидів, розкинувшись, перед екраном із пляшкою пива.

— Джейкобе!

Він вийшов у передпокій із сумкою через плече.

— Привіт, мала, — всміхнувся він уперше за довгий час.

Ще й «малою» мене назвав.

Він пригорнув мене до себе й поцілував у щоку.

«Ого! Що тут, в біса, відбувається?»

— А ти в доброму гуморі, як бачу. Чого б це?

— Я знайшов роботу.

— Чудова новина. — «Хвала Тобі, Господи!» Я вже втомилася від того, що він байдикує перед телевізором та лише набирає вагу. А мені доводилося ще більше займатися хатніми справами, і наша квартира

швидко перетворилася на непривітне середовище. — Я така рада за тебе. А яку роботу?

— Новий директор зі зв'язків із клієнтами в одній інвестиційній компанії.

— Нічого собі! Чудова посада.

— Починаю в понеділок.

— Клас! Ти на це заслуговуєш.

— І платять добре, до того ж пропонують пільги та бонуси.

— Ще ліпше. — Я подивилася на сумку, що він тримав у руках. — А сумка тобі нащо?

— Я вирішив, що ми заслуговуємо на відпочинок, перш ніж я стану до роботи.

На відпочинок? Нічого собі! Мені справді подобається це його перетворення.

— Відпочивати я завжди готова.

— Що скажеш про Багами? Там взимку чудова погода, і квитки дешеві.

Мені було байдуже, куди саме їхати, аби відпочити. Ми з Джейкобом майже рік нікуди не виїздили. Останній наш відпочинок був у Флориді. Але здавалося, що ми вже сто років нікуди не літали.

— На Багами? Ти жартуєш? — я не могла приховати свого захвату.

— Ні. — Нарешті в його очах заблищало життя. Джейкоб здавався щасливим, у піднесеному настрої. Разюча відмінність із тим млявим ледарем, який вештався квартирою протягом останніх тижнів. — Зробимо зупинку на кількох островах. Почнімо із Сент-Томаса.

Я кинулася йому в обійми, пригорнулася всім тілом.

— Буде дуже весело.

Він негайно міцно-міцно обійняв мене, притиснувся ще дужче.

Його тіло миттєво відреагувало на ці обійми, і повільно його губи заволоділи моїми губами. За кілька тижнів це був наш перший поцілунок. Такий солодкий поцілунок... саме такий, як і раніше.

Він підхопив мене на руки і поніс в нашу маленьку спальню.

Одяг скинуто, наші оголені тіла переплелися. Вже за мить він увійшов у мене, і ми продовжили на ліжку. Я вже так давно не займалася сексом, що знала — оргазм буде миттєвим. І дії Джейкоба тут узагалі були не суттєві. Річ у моїй внутрішній напрузі. Я мала

рацію. Нарешті я відчула оргазм, який накрив мене із головою, ніби очищаючи. Саме цього я потребувала після всіх цих тижнів пекла.

Саме цього я і потребувала.

Розділ 2. Перл

Місце відпочинку виявилось чудовим. Келихи з напоями завжди повні. Під ногами шурхає ідеальний пісок. А вечірні зорі були навіть красивішими за ранкові світанки. Чого ще бажати людині?

Пречудова нагода для наших стосунків із Джейкобом розгорітися знову. Коли ми вирішили мешкати разом, то були несамовито закохані. Ми були саме з тих пар, які не можуть втриматися від сексу, коли проводять час разом. Але з плином часу романтика згасла, і ми стали лише сусідами по квартирі. Секс став посереднім, якщо взагалі до нього доходило. Я навіть пару разів піймала Джейкоба на тому, що він мастурбував у ванній кімнаті. І вдала, що лише трохи образилася.

Проте, можливо, ці канікули все перегорнуть догори дригом?

Я була не з тих дівчат, які читають книжки про секс. Коли хлопець справді знає, що робить, він завжди може довести жінку до оргазму. Якщо ні, під час заняття сексом я терла клітор — це зазвичай спрацьовувало. Я не збиралася звинувачувати його в тому, що він не міг самотійно довести мене до пікової точки. Принаймні в мене хоча б був секс.

Більшість часу ми перебували в готелі: тут було все необхідне, бо ми відпочивали за програмою «все включено». Необмеженість в коктейлях і їжі й, певна річ, безмежне сонце.

— Я замовив стіл у ресторані біля пірсу. Чув про це місце чудові відгуки.

— За територією готелю? — перепитала я.

— Так. — Він застібнув всі гудзики на сорочці попри спеку та помітну вологість на вулиці. — Відвідувачі у захваті. Ресторан розташовано в порту, де швартуються круїзні лайнери. Я ніколи раніше не бачив круїзний лайнер на власні очі. Напевно, це круто.

До портів я завжди мала пересторогу: саме там туристи зважувалися зійти із суден на сушу. Саме там кишіло жебраками та злодіями, які намагалися клянчити копійку у розгублених туристів та заволодіти їхніми гаманцями. По суті туристи опинялися в пастці.

— Вже кортить побачити, — всміхнувся він мені, потім оглянув себе в дзеркалі.

Оскільки він так жадав там побувати, я вирішила проковтнути власні заперечення. Ми ж будемо поруч — тож все буде чудово. Я залишу паспорт та водійські права в готелі, щоб ніхто не міг їх поцупити. Якщо хтось накине око на мою готівку — будь-що-будь. Це лише гроші.

— І мені.

Джейкоб вирішив не витратити зайві гроші на таксі, тож ми попрямували до ресторану пішки. Як на мене — божевільна ідея, але Джейкоб наполіг на прогулянці. Я була готова «спалити» кілька зайвих калорій, проте воліла б ліпше витратити пару додаткових доларів на зручності.

Ми дісталися ресторану, тримаючись за руки, без жодних перешкод. Смачно повечеряли. Завдяки столику біля вікна ми могли насолоджуватися краєвидом та суднами, пришвартованими в порту. На вітрі похитувались пальми, у місячному сяйві виблискувала водна гладь.

Цей ресторан спеціалізувався на стравах із морепродуктів — моїх найулюбленіших стравах. Я замовила дорадо з бокалом вина за рекомендацією офіціанта. Джейкоб замовив морепродукти та, звісно, кальмари. Його улюблена страва. Якщо в меню були кальмари, він завжди їх замовляв.

Посеред столу виблискувала свічка, створюючи романтичну атмосферу в тьмяному освітленні ресторану. Навколо нас за столиками вечеряли такі ж парочки, що відпочивали, як і ми. За кілька останніх днів наші стосунки змінилися, і я відчувала цю зміну в повітрі. Ми ставали ближчими одне до одного, наші стосунки міцнішали. Був час, коли я навіть зневірилася у нашому майбутньому, однак зараз ця віра відродилася.

Джейкоб уже не був таким розслабленим, як ще кілька хвилин тому: він почав смикатися, зсуватися на стільці, торкатися волосся, дивитися на годинник. За дві хвилини він разів п'ять поглянув на годинник.

— Ти кудись поспішаєш? — піддражнила я.

— Ти про що? — здригнувся хлопець.

— Ти постійно поглядаєш на годинник... — Я рукою вказала на дзигарі на його зап'ясті.

— Пробач... — він прибрав руку зі стола, щоб я її не бачила. — Ми ж на відпочинку, взагалі не розумію, навіщо я їх вдягнув. — Він недоладно посміхнувся, але закашлявся. Схопив свій келих і спорожнив його, наче води попив.

Я здивовано звела брови, не розуміючи, чому Джейкоб так дивно поводитьсь.

— Ти впевнений, що з тобою все гаразд?

— Так, — він відкашлявся й оглянув приміщення ресторану.

Невже хлопець має намір мені освідчитися? Невже подібне можливо? Він був настільки далеким від мене останні кілька тижнів, що я вже не певна, чи зможу в це повірити. Наші стосунки були у жалюгідному стані. Якщо я це помітила, він — також. Чому б Джейкоб поводився так дивно?

Ми закінчили вечерю, на вулиці панувала суцільна темрява. Блакить, що торкалася обрію, зникла внівець, жовтогарячі та руді хмаринки загубилися під ковдрою темряви. Зараз вода обернулася безмежною чорнотою, яка сягала всюди, куди кинеш оком.

Джейкоб сплатив рахунок, і ми пішли, тримаючись за руки. Я залюбки повернулася б до готелю і бажала викликати таксі. Гуляти пішки в темряві — дурнувате заняття, навіть попри те, що ми йшли пліч-о-пліч.

— Я викличу таксі, — я дістала телефон.

— Зажди! — Він потягнув мене в порт, де гойдалися на хвилях величезні лайнери. — Погляньмо на цю красу.

— Не думаю, що нам варто іти туди.

— Ми ж не станемо потайки пробиратися на судно, — всміхнувся Джейкоб. — Лише подивимося.

— Знаєш... я вважаю, що нам не слід лізти в незнайоме місце. — Я знову взялася за телефон. — Все ж таки я викличу таксі.

Він потягнув мою руку донизу, і я не могла вже бачити екран.

— Пізніше викличемо. Ну ж бо, я хочу подивитися на лайнер. — Джейкоб схопив мене за руку та потягнув за собою.

Я не хотіла, з огляду на відлигу в наших взаєминах, зруйнувати йому піднесений настрій, тож підкорилася.

— Гадки не мала, що тобі так подобаються кораблі. У нас у Нью-Йорку також є порт.

— Маєш рацію. Але там тхне, мов тухлою рибою. А тут порт чистий. І завжди пахне пальмами. — Він зупинявся біля кожного судна, шукав написи на борту. — Можливо, і ми колись придбаємо човен.

— Можливо.

— Або гідроцикл. Чим легше керувати.

Джейкоб потягнув мене вглиб порту, подалі від ліхтарів вздовж набережної.

Нас огорнула суцільна темрява, в мене по спині побігли мурахи. І зовсім не через погодні умови, оскільки надворі панувала липка спека.

— Джейкобе, я насправді вважаю, що нам слід повертатися.

— Нічого собі! Ти тільки-но поглянь на той військовий корабель попереду. Гадаєш, він американський?

— Можливо... — Навіть якщо примружитися, я не могла роздивитися. — Повернімося.

— Облиш, — він потягнув мене далі. — Нічого боятися. Я ж поряд.

— Поряд... — Ніби цього вже достатньо, якщо якийсь безхатченко витягне ножа? — Але ж це не означає, що я маю сліпо прямувати у небезпеку, ніби незламна.

— Заспокойся, Перл. — Джейкоб міцно тримав мою руку, не відпускав, поки вона не заніміла. Ми прийшли до величезного воєнного корабля й з острахом витріщилися на нього. — Нічого собі! Як круто!

— Знаєш, ми могли б повернутися сюди вдень, коли краще видно. — Я через паніку навіть не могла оцінити, що бачу перед очима. Озирнулася через плече, побоюючись, що хтось причаївся у темряві. Безглузде, безпідставне побоювання, проте я не могла позбутися відчуття, що за нами хтось спостерігає.

— Цікаво, це діючий корабель? Або вже списаний на брухт?

Позаду щось хруснуло, ніби важким чоботом наступили на щось пластмасове. Я могла заприсягнутися, що чула хруст. Невже зі мною грає власна уява? Невже параноя заволоділа моїми думками?

— Джейкобе, ти чув?

— Що саме? — спитав він.

Я озирнулася через плече, але позаду щільна темрява.

— Пішли звідси. Мені тут не подо... — Мені на голову начепили чорний мішок і боляче затягнули навколо шиї. Я нічого не бачила. Відразу запанікувала. — А-а-а! — Я стала махати руками навколо, намагаючись дістатися того, хто на мене напав. Я відчувала, як хтось міцно тримав мене масивною рукою, поки щільно затягував мішок на шиї. — Забери від мене свої лапи!

— Перл! — звідкись здалеку несамовито волав Джейкоб. Він зойкнув, коли його вдарили, і я почула, як важке тіло повалилося на дерев'яний пірс.

— Джейкобе! — Попри власну ситуацію я переймалася за його безпеку. — Джейкобе!

Я почула незнайомий жахливий голос з акцентом.

— Завали піздак, суко!

Я ще сильніше почала пручатися, підбором я різко ступила атакуючому на ногу.

— Чорт забирай! — Він агресивно труснув мене і жбурнув на землю. — Тупа шльондра!

Я поспіхом підвелася, намагаючись утекти, але зверху отримала черговий удар.

— Відпусти мене, довбню! — Раптом мені в шию увіп'ялася голка. Мені щось вприснули.

І відразу я втратила змогу думати. Спробувала поворушити рукою — марно. Голова так і лежала на пірсі, повіки ставали все важчими. Ноги не слухалися, ніби тіло готувалося зануритися в глибокий сон.

— Ні... Джейкобе! — Я відчайдушно боролася з мороком забуття, однак він поглинав мене, затягуючи кудись попри моє бажання.

Розділ 3. Перл

Від постійної хитавиці тіло моє пересувалося з місця на місце. Мене кидало з живота на спину в такт руху. Десь віддалено об якусь тверду поверхню хлюпала вода.

Я знов опинилася в готелі, прислухаючись до плеску моря, що долинав з відчиненого вікна. Сонечко привітно зазірало у віконечко, запрошуючи вже підводитися з ліжка та починати новий чудовий день. Хоча я ще не зробила жодного ковтка, на язичку відчувався присмак коктейлю «маргарита».

Але раптом втрутилася жорстка реальність.

Останнє, що я пригадувала — як лежу лицем донизу на пірсі, десь неподалік лежить мляве тіло Джейкоба. На голові в мене якийсь мішок, я застрягла в суцільній темряві. А потім мені в шию всадили шприц, перетворивши в безпорадну масу на пірсі.

Будь ласка, нехай це буде лише нічним кошмаром.

Я вагалася розплющувати очі, не готова була прийняти правду. Якщо все, що я пригадувала, трапилось насправді, тоді моя доля гірша за смерть. Це має бути лише кошмарним сном, через те, що я була нестримана у засмазі та спиртному.

Проте я все одно не розплющувала очей.

А якщо я помиляюсь?

Нарешті я все ж таки розплющила очі. І побачила ілюмінатор в сталевій обшивці судна. Крізь нього можна було розгледіти воду, а коли набігала хвиля — навіть клаптик неба. Таку собі блакитну смужку до обр'ю, поки вона знов не зникала в товщі води.

Що. Це. Чорт. Забирай.

Я різко сіла, озирнулася навкруги. Тіло моє увімкнуло режим виживання. Я була на якомусь кораблі, що лавірував морем. На допомогу розраховувати не варто. Покладатися можна лише на себе. Сама маю знайти, як вибратися з цього клятого судна.

І раптом я згадала про Джейкоба.

Трясця, аби тільки він не помер! Чи, може, він також на кораблі? Може, його також десь утримують?

Що цим людям потрібно від мене? В мене є гроші, але не так багато. І викуп за мене не отримаєш, оскільки немає родини, яка стала б за

мене боротися. Єдиний, кому я небайдужа — Джейкоб. Проте я і гадки не маю, що з ним сталося.

Просто зберігай спокій.

Ти зможеш вибратися звідси.

Вмикай-но свій мозок, знайди рішення.

У будь-якої проблеми є вирішення.

Я перебувала в каюті. Тут стояло лише ліжко. Двері зачинені, і скоріш за все замкнені. Я підійшла до дверей — дякувати богу, я досі була в тому самому вбранні, що і звечора — і спробувала відчинити.

Ручка навіть не зрушила з місця. Двері виявилися міцно замкнені. Я спробувала повернути ручку, але вона не посунулася ані на сантиметр.

Гаразд, тоді маю знайти, чим відчинити двері.

Я оглянула кімнату, проте не знайшла нічого придатного. Спальне місце — лише матрац на підлозі та пара ковдр. Тут не було ні шафи, ані навіть туалетної кімнати. Я виявилася замкненою в чотирьох стінах.

Я недовіжливо огледіла ілюмінатор. Навіть якщо б мені вдалося вибити віконечко, я не змогла би крізь нього протиснутися. Єдине, на що могла сподіватися, це втопитися. Я й гадки не мала, що на мене очікує в майбутньому, тож вибір небагатий.

Проте не встигла я все обміркувати, як двері відчинилися.

В каюту увійшов незнайомец, увесь у чорному, з пістолетом на поясі. У чоловіка була густа чорна борода та безжальні очі. Одного погляду на нього було достатньо, щоб я все про нього зрозуміла: він не знає жалю та співчуття. Неможливо достукатися до його серця, оскільки в нього серця взагалі не було. Він байдуже витріщався на мене, його думки лишались загадкою.

— Відпусти мене, поки я не розбила тобі лице, — я не дуже володіла бойовими мистецтвами, однак знала кілька прийомів. І нічого не мала проти того, щоб розбити йому носа, заливши кров'ю всю одягу.

Губи його розтягнула посмішка, яка більше була схожа на глум.

— А ти гавкуча, так? — У голосі незнайомця був відчутний акцент. Важко було визначити напевно, найімовірніше, італійський. Я не часто зустрічала іноземців. Ніяково визнавати, що я ніколи не подорожувала за кордон.

— Помиляєшся! Я несамовита!

Він зареготав, ніби отримував задоволення від розмови.

— Он як! Я покажу тобі несамовитість. — Він, важко гепаючи, пройшов у каюту.

До останнього я трималася. Він лякав мене, і моє тіло відреагувало автоматично. Я зробила кілька кроків назад, поки не опинилася на ліжку, притискаючись спиною до стіни.

Чоловік схопив мене за горло та різко жбурнув на підлогу.

Я вдарилася об сталевий борт, відчула кожну клітинку свого тіла, заволала від болю. Ніби на мене на шаленій швидкості налетів потяг, і я не могла оговтатися. Перед очима — метелики, хоча він ударив мене не на повну силу.

Можливо, це я не така міцна, як вважала.

Чоловік розстібнув пасок і став стягувати штани.

Його дії стали найліпшим знеболювальним, яке я коли-небудь отримувала. Забиття здавалось дрібницями порівняно із готовністю опиратися, яка наростала в мене зсередини. Цей покидьок хоче мене згвалтувати. Нехай тільки спробує!

Я не зводила очей з пряжки на паску, яка тепер, коли пасок був розстебнутий, вільно теліпалася.

Незнайомець, захопивши мене в полон, також пильно стежив за мною, із глумливою посмішкою від вуха до вуха.

— Готуй дупу, буду тебе трахати. А потім вже виєбу тебе.

— Ага, мрій далі! — Я ухопилася за пряжку, вишморгнула пасок зі штанів. Його штани відразу впали до колін, а я встигла відкотитися подалі, міцно тримаючи пасок. Вхопила пасок обома руками і стрибнула на нападника, вклавши всю силу, щоб придушити цього покидька. Накинула пасок йому на шию, різко потягнула вниз усією вагою свого тіла. Ногою вдарила під коліна — нападник вигнувся на підлозі.

Він ухопився за шкіряний пасок, намагаючись стягнути його із шиї, проте марно. Я вчепилася надто міцно, ненависть мою неможливо було зупинити. Я смикнула сильніше, не відчуваючи ані краплі провини через бажання вбити цього гвалтівника.

Відчинилися двері, в каюту протиснулися ще двоє громил. Вони відразу помітили спущені штани та його посиніле обличчя.

Той, що стояв ліворуч, націлив на мене пістолет.

— Відпусти його!

Я затигнула ще міцніше.

— Відпустіть мене, або він помре.

Озброєний пістолетом продовжував наводити його на мене.

— Негайно.

Я зашморгнула міцніше, відмовляючись його відпускати.

— Якщо хочете, щоб ваш приятель залишився живим, ліпше вам показати мені, де найближчий звідси вихід.

Він націлився на мого кривдника і натиснув на гачок.

Пролунав постріл, і миттю його тіло обм'якло. Я охнула, відразу відпустила з рук пасок, відчуваючи бризки крові на обличчі.

Озброєний незнайомиць опустив пістолет, просунувся глибше в каюту.

— Підводься.

Його поплічник підхопив тіло і витягнув із каюти.

Я не зводила очей з бездиханного тіла, яке тягнули підлогою, залишаючи всюди криваві сліди. Ще ніколи мені не доводилося бачити чужу смерть. Ніколи не бачила, як в людину стріляють. Я перебувала в такому шоці, що ледве спромоглася дихати.

— Підводься! — Чоловік дав мені ляпаса, повертаючи назад до реальності.

Я підвелася, раптом відчуваючи безпорадність. Моя моторошна зухвалість зрештою закінчилася нічим.

— Він — ніщо. Ти — ніщо. Ми всі — ніщо. — Він схопив мене за лікоть, потягнув із мого тимчасового полону. Вздовж вузького коридору. Пару разів ми повертали за ріг.

Я не надто звертала увагу, оскільки все ще перебувала в шоці.

Ми увійшли в душову. В стелю були вкручені лійки для душу, вода бризкала просто на кахлі підлоги. Тут уже були й інші жінки. Оголені. Витріщайся, хто забажає. Тіла вкриті синцями — сліди того, як з ними поводитися. У декого на обличчі запеклася кров від порізів.

Що це за чортівня?

— Роздягайся! — Мій конвоїр ткнув мені дулом між лопаток. — Хутко.

Після його наказу шок від побаченого мов рукою зняло. Не буду роздягатися ні перед ким. Краще забруднити руки в крові цього злочинця, ніж виконати його наказ.

— Та пішов ти... — Плюнула я йому просто в обличчя та ткнула в око.

Секунда здавалася вічністю, поки слина повільно стікала по його щоці. Він зціпив зуби, губи розтягнулися в злостивому вищирі. Чоловік блискавично вдарив мене пістолетом по голові.

Я насправді закричала від болю. Повалилася на підлогу, голова, здавалося, ось-ось лусне. Пістолет виявився твердим та важким, тож мало не пробив мені череп. Ніби і цього знуцання було замало, нападник став мені на живіт та щосили натиснув.

Я закашлялася, хапаючи ротом повітря.

— Роздягайся! — Він забрав ногу, але миттю вдарив мене по ребрах. — Негайно!

Я відкотилася, мене ледь не знудило просто на підлогу. Я прикрила руками живіт, але удар вже було нанесено.

Нападник схопив мене за волосся та ривком поставив на ноги.

Біль ставав ще більш нестерпним, ніж після удару по голові пістолетом.

— Гаразд, — я відштовхнула його руку. Не хотіла коритися його наказам, але й бути забитою до смерті також бажання не виникало. Я повільно стягнула одягу, відчуваючи, як сукня сковзнула на підлогу.

Він не відводив погляду, очі його хтиво палали. Із кожним предметом одягу він напружувався все більше, ніби багато років не бачив оголених жінок. У цій душовій перебувало безліч оголених жінок, проте він зациквився на мені.

Я зняла бюстгальтер та трусики, відкидаючи думку, що насправді я корюся його наказам. Слід було активніше дати відсіч, однак голова моя розколювалася. Я не була впевнена, що витримаю ще побиття.

— Помийся! — Він кивнув на душ.

Я повернулася спиною, навіть не маючи найменшого сумніву, що чоловік буде витріщатися на мій зад. Встала під струмені теплої води, намагаючись хоч у цьому знайти втіху. Інші жінки взагалі на мене не дивилися, були зосереджені на собі, ані слова не вимовили.

Я відчувала, як погляд цього збоченця нишпорить по моєму тілу. Він не зводив з мене очей, і було цілком зрозуміло його наміри. Я завжди ніяковіла від свого оголеного тіла. А коли на тебе безсоромно витріщається незнайомий чоловік — відчуття ще гірші.

Я спробувала відкинути всі зайві думки і зосередилася на теплій воді та милі. Я вимилась, усвідомлюючи вірогідність того, що протягом тривалого часу можу не мати можливості приймати душ. Тож слід скористатися наданим привілеєм.

Коли я змивала з волосся кондиціонер, почула схлипи однієї з жінок. Вона стояла у кутку, охопивши руками груди. Все її тіло здригалося, груди уривчасто здіймалися. Весь жах, який вона відчувала, лунав у цих схлипах.

Я послухала це скиглення, і мене охопив відчай.

Порятунку немає.

Тільки смерть.

Я повечеряла з іншими дівчатами в невеличкій кімнаті, облаштованій лише двома столами. Загалом нас тут було двадцятьоро, однак нам заборонили спілкуватися одна з одною. Як і заборонили використовувати столові прибори. За нами пильно спостерігали три охоронці, озброєні рушницями та пістолетами.

Їсти я не хотіла, проте змусила себе все одно поїсти. Можливо, мені ще знадобляться сили, щоб давати відсіч нападникам. А для цього мені потрібна їжа. Мій конвоїр з душу також перебував у кімнаті. І весь час не зводив з мене очей, у яких не згасала та сама хтивість. Поки я їла, він ніби гвалтував мене очима, вигадуючи всілякі жахи, які міг би зі мною зробити.

Мене ледь не знудило.

Я намагалася зустрітися поглядом із кимось з дівчат. Можливо, вони знали, що відбувається. Може, їм відомо, як втекти. Можливо, їм відомо, чого від нас хочуть ці чоловіки.

Зважаючи на інших полонянок, я могла дійти єдиного висновку.

Ми в лапах торговців живим товаром.

Вони продадуть нас на аукціоні тому, хто заплатить найвищу ціну. Віддадуть в огидні місця робити огидні речі.

Краще вже мільйон разів померти.

Після вечері нас повернули в наші каюти. Я не була впевнена, чи я єдина, в кого є власна каюта. Хтось міг би вважати, що це привілей. Проте для мене це було вадою. Гуртом і батька легше бити. Проте зараз я була одна-однісінька.

І я розуміла, що той чоловік може прийти по мене.

Спробує мене згвалтувати, як і перший нападник.
Дзуськи йому!

Минув тиждень, проте судно досі рухалося на повній швидкості. Я відчувала, як воно гойдається на хвилях. Часом море шаленіло, тож човен несамовито трясло. Нізвідки траплялося, що судно різко занурювалось, тоді наша їжа під час вечері або сніданку зісковзувала зі столу. Іноді струщувало настільки сильно, що я не могла заснути, попри власну виснаженість та забиття.

Наодинці я думала про Джейкоба. Мені була його шкода, навіть попри те, що мене очікувала набагато жахливіша доля. Ймовірно, він уже мертвий, плаває десь в океані. Або йому вдалося втекти. І зараз він страшенно хвилюється за мене. Можливо, він десь на чужині і не знає, як звернутися до поліції? Він міг би зателефонувати додому, проте як це допоможе?

Найгірше — не знати, що зі мною сталося. Вірогідно, він навіть не знає, що я на човні. І навіть якби знав, гадки не мав би, який вигляд має цей човен, як називається. І як поліція зможе його вистежити?

Джейкоб мене не врятує.

На восьмий день я вже не могла всидіти на місці. Втомилася від замкненого простору корабельної каюти. Я не уникала морської хвороби, кілька разів мене навіть знудило. І скільки б я не питала, ніхто не надавав мені ані крихти інформації.

Тієї ночі я також не спала. Мене охопила паніка: мене утримують силоміць, далеко від дому, і в мене немає жодного плану втечі. Всі чоловіки на борту були озброєні, а жінки — надто налякані, щоб чинити спротив. Якщо б мені вдалося з ними поспілкуватися, можливо, вдалося б організувати заколот. Нас, жінок, набагато більше, тож усе можливо. Краще спробувати і померти, ніж зіткнутися з тим, що на нас очікує, коли ми пришвартуємося в порту.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ